

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 5

15. mai 1986

22. årgang

— Utruskapen startar i hjartet

Du skal ikkje bryta ekteskapet. Det er: Vi skal ottast og elsa Gud, så vi lever eit reint og sømmeleg liv i ord og gjerningar, og kvar skal elsa og æra ektefellen sin.

Av Egil Sjaastad

Refleksjonar kring det 6. bodet.

SPØRSMÅL 217.

Det 6. bodet gjeld meir enn å bryta ut or eit ekteskap. Jesus sette bodet i eit langt meir nærgåande lys når han sa:

«Den som ser på ei kvinne med lyst etter henne, han har alt gjort ekteskapsbrot med henne i hjarta sitt» (Matt. 5,28)

Her blir sjølve hjartelivet stilt inn under kravet om reinleik. Biskop Pontopidan tar utgangspunkt i dette og spør: (Det er spm. 217 i hans «Sannhet til gudfryktighet»)

«*Hva er det som vekker slike syndige kjødslyster? Drikk, fråsing, lediggang, dårlig selskap, skittent og usedelig lesestoff, eggende bilder, musikk, lek, dans, skuespill og annet som gir næring til egenlyst, kjødslyst og et overdådig liv.*»

Vi ristar kanskje på hovudet av ein slik pietisme. Og sant nok. Pietismen kunne av og til legge ein dempar på den sunne livsglede. Men vent litt! Tenk litt

etter i ditt eige liv! Kan det vere at du altfor kritikklaust har sleppt alle kulturyrtningar inn over deg? Kva skjedde inni deg då du såg den filmen på TV som du enno hugsar? Tru ikkje du er upåverkeleg! Dårleg lesestoff, skitne vitsar, lausaktige samversformar, yrkeslaus lediggang, — Jau da, tru om ikkje det var situasjonar da Jesu ord i Matt 5,28 burde ha ringt sterkare i øyro? Kanskje den gamle biskopens pietisme skulle kalle oss til ettertanke? *Vi lever i ein kultur som i langt høgare grad er gjennomsyra av sex.* Kanskje vi ikkje maktar å sjå kor påverka vi kan bli?

«*Gå varsomt o sjel og gi akt på din gang thi snever er veien og porten er trang, som fører til livet..*»

Om vi vil bli frelst, må vi nok la Jesu ord få ramme oss med sin eigen tyngde. Da blir det syndserkjenning og ein livsførsel som ikkje berre let det bli vidare med dei ureine lyster som drivkraft. «*Fly ungdomens lyster*», seier apostelen.

(2. Tim 2,22) Med andre ord: Her er ikke *farleg*.

«Normalt at forhold sprekker»

Nei, dette skreiv ikkje Pontoppidan. Dette sto å lese på framsida av eit vekeblad. Kva som vidare sto i stykket, veit eg ikkje, men det gjaldt ekteskap og sambuar-forhold. Er vi eigentleg klar over kva vekebladmoralen fører med seg? Her sår djevelen det forferdelege ugrasfrø som heiter utruskap. Veke etter veke, år etter år, sit hundretusenvis av nordmenn og kvinner og får dette frøet sådd i hjarta sitt. Snart er det kjendis X som lever i «lykkeleg sambo», snart er det kjendis Y som er skilt og gift for tredje gong. Så blir dette etter kvart *gjennomsnittsmoralen* i folket vårt. Når det så heiter «Normalt at forhold sprekker» får dette ugrasfrøet ny gjødsel og væte og veks opp og kjøver klimaet både i ekteskap og heim. Ved neste kross-veg gir ein opp! Resultatet er bitre og vonsbrotne menneske, rastlause og einsame, mange av dei drikkekjære, engstelege for borna dei har buande hjå den andre parten, osv.

Skilsmisestatistikken har sjølv sagt sin grunn i fleire enn dei reint moraliske forhold. Her er i stor grad manglande «sosialt nettverk» i mange miljø. Når problema kjem, er det så få haldepunkt som held ein saman. Skilsmisse avdekker eit *samfunnsproblem*. Men vegen ut or uføret heiter likevel først og fremst *respekt*. Respekt for den Gud som sa:

«Det som Gud har bunde saman skal ikkje menneske skilja» (Matt. 19,6)

Utruskapen startar i hjartet

Er det nokon *samanhang* mellom

Pontoppidans spørsmål 217 og våre refleksjonar kring skilsmålsstatistikk og kring sambuforhold (som elles strir mot Guds klåre lære om ekteskapet)?

Ja. Der djevelen nører opp under syndige lyster gjennom ymse kulturelle yttringsformer, der får samtidig truskapsidelet ein knekk. *Hjartelivet* blir prega av usedelege tankar. Desse dukkar opp i ekteskapet. Og vegen frå hjarte til handling er ikkje alltid så lang og bratt. Difor sa Jesus: «Om høgre auget lokkar deg til synd, så riv det ut... (Matt. 5,29)

Eg skulle vel heller ha kome med oppmuntrande råd og vink for ektefolk denne gongen. Men nå får det stå skrive som det står. Det får vere som ein tankevekkjar i ei tid der mange av oss ofte talar om at samlivet høyrer ekteskapet til, men lite talar om dei krefter i vår samtid som er ute etter å drepe dei bibelske reinleiksideal. Gjennom sitt ord vil Gud plante desse idealia inn i vårt hjarte. Og vi har ansvar for å leve slik at dei ikkje kjøvest av ugraset.

Egil Sjaastad (etter Dagen)

Bruk Guds ord!

Jeg fant dine ord, og jeg åt dem, og dine ord var til fryd for meg og til glede for mitt hjerte. Jer. 15,16.

Profeten viser oss her hvor nytlig og nødvendig det er å bruke Guds ord. Men det er vanskelig å tale om denne saken slik som en skulle. Kjødet er tregt. Verden er fengslende. Satan er arg. En kan fristes til å la hånden synke. Ordene burde bli skrevet med ildbokstaver i hvert

eneste hjerte, og likevel var det ikke sagt sterkt nok.

Vi må nemlig være klar over at det er vår forsømmelighet når det gjelder å bruke Guds ord, som er den egentlige grunn til all åndelig elendighet i verden, til all svakhet innenfor kirken og blant dens lemmer. Og alt det som er åndelig godt her i verden får vi ved å bruke Guds ord flittig og på rette måten.

Det er sant at mennesket er falt i synd. Og følgene av syndefallet er bedrøvelige: vantro, synd, mørke, sikkerhet, hardhet og så videre. Men alt dette kunne det bli rettet på. Guds barmhjertighet og rettferdighet kunne ikke overlate oss til oss selv uten å gi oss et middel som kunne reise oss opp igjen.

Han ga oss derfor fra himmelen et botemiddel, en hellig sæd. Og ble det lagt ned i menneskehjertet, skulle det gjenopprette det Guds-bildet vi hadde mistet, gi lys i vår forstand, renhet i vår vilje

og nye åndelige krefter. Du er blind, du er hard, vantro, ufrelst og bundet i synden. Men alt dette kan det botemidlet, som Gud har gitt oss, rette på. Ved dette midlet kan du bli seende, knust, troende og frelst i Kristus.

Men bruker du ikke dette midlet kan du umulig overvinne din ondskap og bli frelst fra den, selv om du aldri så meget ber Gud om nåde til det, og selv om du våker og kjemper deg til døde mot synden. Alt er forgjeves. Syndefloden bryter igjennom med uimotståelig kraft.

Dette bekrefter også all erfaring. Det finnes steder og menigheter som har troende forkynnere, som med sin forkynelse stadig pløyer og sår Ordet og med tårer og forbønner vanner ut sæden. Men det står likevel jammerlig til blandt folket. Det blir ikke noen varig kraft i kristendommen, ikke mer tro og guds frykt. Det blir bare noe løst forstands snakk og følelsesprat. Hva er grunnen?

Prøv og du skal finne at folket der har enda ikke begynt å bruke Guds ord selv. Og så lenge de ikke gjør det, ødelegger de alt det gode de hører fra prekestolen. Det bærer ikke noen frukt.

På enkelte steder går det til sine tider store vekkelser. Mye folk er i bevegelse. Det spirer og blomster over alt, og engler seg og håper på rike frukter. Så går det noen år, og du kjenner ikke stedet igjen. Det hele er som en ørken. Du ser bare frekkhet og ugadelighet.

Og hva tror du grunnen var? Jo, en god arbeider i Guds rike ble revet bort. Og det var ikke noen som tok seg av folket. Og selv var de ikke kommet inn i Ordet, de hadde ikke begynt å bruke det på egen hånd.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., namn og adr.

Bladet blir halde oppe av frivillige gaver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05/558363

Alt som har med bladet sin eksp.
blir sendt dit, som tinging, oppseiing
og adresseforandring.

Gaver til bladet kan sendast kass. S.Bøhn
postgiro 5 68 21 33

Red. Amund Lid, 5600 Norheimsund.
Tlf. 05/551080

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærø Ølf.04-433685

Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932

ØYSTESE TRYKKERI A/S

Andre steder derimot har det ikke stått en sterkt åndelig personlighet og ledet Guds rike på stedet, men der har folket begynt å oppbygge seg selv med Guds ord. Og du kan glede deg og forundre deg over å se at Guds gjerning ikke bare er bevart, men den har i merkelig grad vokset og blitt modnet. Slike tilfeller er så alminnelige at enhver som har litt innsikt i hvordan det står til med Guds rike blant oss kan se dem. Men hvorledes skal en forklare dette?

Jo, hvis du er en kristen, som en tid har gått i Åndens skole, så tenk på din egen erfaring. Hva er grunnen til at ditt åndelige liv er blitt bevart og har fått vokse? Har du noe å rose deg av? Har du vært så tro, så våken, så sterk, så opplyst at du av den grunnen sto fast i alle fristelser? Nei, du vil ikke rose deg av noe annet enn Guds trofasthet. Men nå er Gud like trofast mot alle. Det har ikke manglet på Guds trofasthet, hvor kristendommen er dødd ut.

Nei, forskjellen er den, at der har de forsømt nådemidlet, men du har brukt det. Så treg og glemsom du enn er, har

du alltid av og til brukt Ordet. Du har gjerne lest det og hørt det, selv om du også her har meget å bebreide deg selv.

Du har også fått erføre hvordan du av og til, når du i lengre tid har forsømt Ordet, er blitt kald og død i ditt indre menneske, svak overfor alle fristelser, verdslig og kjødelig. Men når du har vært flittigere til å bruke Guds ord, har det også stått bedre til med ditt indre menneske.

Og hvor ofte ble du ikke vekket opp av søvne og reddet ved et bibelord, en preken, kort sagt ved et Guds ord? Og var du ikke mange ganger både kold og død og alt var mørkt for deg. Så leste du i Bibelen eller en god bok, eller en venn ga deg et Guds ord, og så fikk du nytt liv, ny varme og nytt lys. Du har nok samme erfaring som David: «Det er min tørst i min elendighet at ditt ord har holdt meg i livet».

På samme måte er det med alle andre kristne. Det er ikke for intet at Guds ord kalles et *nådemiddel*. Uten det er det umulig å beholde *nådelivet*.

C. O. Rosenius

Levendegjort!

Ef. 2, 1-10

Det er tre ting som kommer særlig klart fram i denne teksten. Og det er først, sannheten om det naturlige, ugjenfødte menneske, (dets tilstand) og videre, Guds løsning, og dermed sannheten om det gjenfødte (av Gud levende gjorte) menneske.

At Gud måtte «løse» noe, sier oss jo

da, at ikke alt er som det skal være, med det naturlige menneske.

Teksten begynner med å holde fram for efeserne, at han (Gud) har *gjort* dem levende. Men dersom Gud er *gjort* deg levende, da må du jo ha vært død! Og det sier da også ordet oss her. Døde ved eders overtredeler og synder. Vi Tenk

død!! Ja, slik står det naturlige menneske. Dødt for Gud og dermed skilt fra ham. Det lever altså ikke for Gud.

Det står i skriften om døden, at den er syndens lønn. Da våre første foreldre i Eden falt i synd, intrådte døden momentant. I samme øyblikk fallet var et faktum! Og det etter Guds ord! «... for på den dag du eter av det, skal du visselig dø». 1 Mos. 2,17. Denne ene død, har igjen tre former. 1. Den åndelige død, som *intrådte* i samme nu, fallet skjedde. De var i samme nu skilt fra Gud (Livets kilde) og altså uten åndelig samfunn med Ham. En kan si mennesket fikk del i *hele dødens fylde*, med det samme, men den intrådte i forskjellige faser. 2. Den legemlige død. Som vi alle kjenner til og ser. Og 3. Den evige død. Den evige, ugjenkallelige atskillelse fra Gud. Fortapelsen! Mennesket er jo allerede, i sin ugenfødte tilstand, fortapt. Men før den legemlige død, er muligheten der for at det kan «vekkes til liv».

Ifølge Guds ord, kom altså synden inn i verden ved fallet og døden med den. Og siden har *synden* holdt oss i døden. Døde ved *eders overtredelser* osv. V1 Og hvem hadde, også ifølge Guds ord, dødens velde? Det er djevelen! Hebr. 2,14 Han som førte mennesket i fall, han rår også over det, ifølge v2 her.

V3. I dette vers kommer det fram hva synd dypest sett er. Nemlig opprør imot Gud! Dette at vi ikke vil tro og følge ham, men likesom Eva heller vil tro og følge djevelen. Vandret i vårt kjøds lyster.... og gjorde *kjødets* og *tankenes* vilje. Altså vår egen vilje fremfor, istedenfor og i strid med Guds vilje!

Og denne vår vilje er *alltid* i strid med

Guds vilje. Rom. 8,7-8. Så når det ofte sies idag at du kan bli en kristen, om *du bare vil*, så er det langtfra å være sant! Gud kan heller ikke gjøre vår vilje villig som det sies. Nei, som alt annet av vårt eget må også vår vilje tvertimot *dø*, så Herren kan få *sin* vilje. Heller ikke i denne sak, lapper han på et gammelt klesplagg. Mt. 9,16 Det må bli *født* en ny vilje!

Det står et trøstens ord av Jesus, for troens øye i Joh. 8,29. «Og han som har sendt meg, er med meg; han har ikke latt meg alene, fordi jeg *alltid* gjør det som er ham til behag». Tenk han gjorde *alltid* det som var Faderen til behag! Aldri et sekund av hans liv sviktet det. Han var til *enhver tid* i overenstemmelse med Guds plan og vilje. Og dette hellige liv (og vilje) er gitt synderen i *Jesus!* Alt hans er vårt, ved troen. Men om vår vilje er det bare dette å si, den er *alltid* i strid med Guds vilje.

Derfor har vi fått det første bud, som viser oss hvordan det skal være, og derigjennom åpenbaretes at vi er langtfra å være, som vi skal være. (Loven kom til for at fallet skulle bli stort. Rom. 5,20) *Hvor* langt fra, og *hvor* dypt og alvorlig fallet i virkeligheten er, er det ikke noen av oss gitt å se bunnen i. Men begynn ærlig å gjøre etter det første bud (og de andre med) så skal du snart oppdage, at *du er langt borte!* Altså ikke bare hør, uten å høre! Men hør og gjør!

Skilt ifra og fiender av Gud. Det er sannheten om mennesket. I døden! Døde ved eders overtredelser osv. v1 Det er denne tekstens vitnesbyrd om den saken. Dødt, Gudfiendtlig og behersket av *høvdingen over luftens makter*. Altså djeve-

len. Ja, slik vitner ordet her v2 om den *ånd* som er *virk som* i vantroens barn. Så de må gjøre hans vilje. Nei, dette vil folk flest slett ikke gå med på. Vi gjør vår egen vilje, vil de hevde. Ja! Men det er bare det, at deres vilje er underlagt en annen, så det i virkeligheten er hans (djævelens) vilje de gjør. Og det viser seg først og fremst i vantroen og dette at de ikke kommer til Gud.

Se nå på hva Guds ord tilbyr oss. Jo, evig liv og herlighet hos Gud! Og prisen *er betalt!* Få livets vann for intet! Åp. 22,17 Og alternativet, hva er det? Jo, en verden full av sykdom, nød og krig. Og med en trussel om total utslettelse hengende over hodet på oss alle. Død og døretter en evig fortapelse. En skulle tro det ville være kø utenfor bedehuset! Men det er det virkelig ikke. Og årsaken til det står å lese i 2. Kor. 4,3-4. «Er da enn vårt evangelium skjult, så er det skjult blant dem som går fortapt, i hvem denne verdens gud har *forblindet* de vantros sinn, for at lyset fra evangeliet om *Kristi* herlighet, han som er *Guds billede*, ikke skal skinne for dem». De ser altså ikke *hvem* og *hva* Jesus er!

Han (djævelen) holder mennesket i døden, ved å holde det i synden/vantroen.

Dersom du som en opplyst kristen taler med en «ikke-troende» om synd, slik du har sett det i Guds lys og utifra Guds ord, så vil vedkommende rett og slett ikke tro deg. At det er *så ille!* Så viser vantroen seg også her. Og dette (vantro) er ikke noe mindre enn å gjøre Gud til en løgner. 1. Joh. 1,10.

En årsak til at et menneske aldri blir en synder i egne øyne, er dette at det ikke tar imot og innover seg Guds ord. Det

som gjør synden *levende*. Når det sies: Du skal ikke begjære! Da oppdager du, at du *begjærer!* Du skal ikke ha *lyst på* dette og hint. Da oppdager du *lysten!* Når synden nevnes ved navn oppdager du den og når du tar opp kampen imot den oppdager du at det dreier seg om en *makt!* En røyker oppdager ikke nikotinens *makt*, før han prøver å legge bort tobakken! Da er det noe som *reiser seg til motstand!* Så også med synden!

Synden må bli levende, for at et menneske skal få se behovet for frelse. Mensket er altså ifølge v1 her *dødt* i sine overtredelser og synder. Og den døde kan ikke oppvekke seg selv!

Det står om legemlig døde, flere steder i Skriften, som Jesus selv og også apostlene *kalte* tilbake til livet. Men de døde hadde ingen makt eller mulighet til å oppvekke seg selv. Det måtte bli talt til dem! *Lyde et ord!* Slik er det også åndelig! Det er den uguadeliges nød!

Skal mennesket bli frelst, så må *først* synden bli levende. En må bli syk. Få ondt, som Jesus sier. Og få bruk for legen. Synderkjennelsen er ingen frelsesgrunn. Det er bare en frelsegrunn, og det er Jesus selv. Men i sak er det slik. For den friske kommer selvsagt ikke til legen.

En ser så mange idag, som også på det *religiøse markedet* går etter det som smaker *dem* best. (Fremdeles kjøds lyster) Velger og vraker. Nei, sånn er det ikke når synden er blitt levende. Nei, bruk hva vis, du vil. Bare du leger meg for denne forferdelige sykdommen, som gjør at jeg *må synde*. Jeg ser da at jeg ville ha syndet i den hellige himmelen, ganske enkelt fordi jeg *ikke kunne an-*

net! Om all lovens tyngde og alvor ble lagt inn på meg, eller alle de rikeste løfter ble gitt meg, så kunne ikke det foran-dre noe som helst. Slik er det å *være* en synder! Av naturen vredens barn v3 Dette er aldeles fremmed for det verdslige og religiøse mennesket. Har du som leser dette, sett deg selv slik? Eller tror du ennå det er noe i deg, som holder mål?

V4-5 Han har gjort oss levende *med Kristus* står det. Og hvordan han har gjort det går klart fram av Kol. 2, 13 «idet han tilgav oss alle våre overtrødelser.» Han tilgav og borttok vår synd idet han lot våres alles misgjerninger ramme ham. Es. 53,6. Han tok våpnet fra djevelen, så han ikke lenger har noen makt over den troende. For det som fordømte (synden) tok Jesus på seg. *Dette* er vår seier over synden, døden og djevelen. Nemlig, *Jesu* seier! Gud har gitt oss ALT i ham! Han har satt *alt* vårt til sides og gitt oss *alt* I Ham. I Ham er vi også oppstått fra de døde. Jesus sier i Joh. 11,25 «*Jeg er oppstandelsen og livet.*» Og som døden intrådte i tre faser, så også med livet. Det åndelige med det samme vi kommer til tro og siden legemets oppstandelse og det evige liv. Men vi har i Jesus, allerede del i det hele!

Vi er *hans* verk skapt i *Kristus* Jesus til gode gjerninger osv. v10. Og den gode gjerning fremfor andre, som også er en Guds *gave* v8 er troen på evangeliet. Og i Ham (Jesus) er gitt oss *all* god gjerning. Hans rettferdighet er nå min rettferdig-het, ved troen! Ved troen, som altså er en Guds gave! «Det er sine egne gjernin-ger Gud lønner i de troende. (Augustin) Derfor gjør vi ikke gode gjerninger for å bli frelst, men fordi vi er frelst. (Luther).

I Ham er og, som nevnt gitt oss seier over syndens makt. «Og dette er den seier som har seiret over verden: vår tro.» 1. Joh. 5,4. *Vår tro, på Ham!*

Det forkynnes mye idag, at vi skal få *kraft* til å seire over synd. (Og da helst med en betingelse knyttet til. At du har bedt nok. Virkelig overgitt deg e.l.) (Dermed ikke sagt noe imot bønn. Vi ber alle for lite! Men de gjør bønnen til en lovgjerning og lovgjerningen har forbannelse og ikke velsignelse med seg. Gal. 3,10 Merk deg det! Gud gir alt *av nådet!*) Og da i betydningen, en kraft *i oss*, så vi liksom kan gå løs på og nedkjempe selve synden. De kan ikke ha erfart hvilken gruelig makt synden er! Om en fikk ALL kraft, så hjalp ikke det! Nei, se på Golgata kors, så ser du DIN seier over synden. Det var for DEG han kjempet og *vant!* Han hadde ingen egen synd å beseire! De slangebitte israelitte-ne så på kobberslangen og ble legt. 4. Mos. 21. Den sanne kristne ser på *Kristi kors*, i kampen mot synden. Ser hen til han som har seiret i vårt sted. *Kjemper du denne kampen, for å holde fast på Kristus, du som leser dette?* Eller driver du bare med? Det kommer en dag da Gud skal kreve et syndfritt og fullkomment hjerte! De *rene av hjertet* skal se Gud. Mt. 5,8. Har du det, *i deg selv?*

Men den som strider — om du så fal-ler — skal du ikke miste motet. For hør hva *Herren* sier gjennom apostelen Jo-hannes i 1. Joh. 2,1 «...om nogen syn-der, da har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige. Nettopp da skal du vite, det er en som taler din sak! Nettopp da skal du få tro *nåden!* Dette er ingen lett sak, (de som aldri har

«gått til bunn» innfor Gud, ser det gjerne sånn) det vet den som har prøvd det. Men dette er altså hva *Herren selv* oppmuntrer oss til! Han er nemlig en talsmann, ikke for rettferdige, men for *syndere*. Han *lever til å gå i forbønn*, for dem som kommer til GUD ved ham. Hebr. 7,25 Og hans forbønn er hans blod, som ble utøst for *våre synder*. Og dette blod har en *uendelig verdi, for Gud!* Men husk at verset begynner slik: «Dette skriver jeg til eder forat I ikke skal synde.»

Han gjorde oss levende med ham (Jesus) idet han tilgav oss alle våre overtredelser.

«Jeg var fortapt og så ingen vei, da så jeg blodet, ja blodet. Da ingen makt kunne frelse meg, da frelste blodet. Da fikk jeg kaste min byrde av, da fikk jeg svømme i nådens hav, takk være blodet, ja blodet.»

Einar Kristoffersen

Eders hjerte forferdes ikke, tro på Gud og tro på meg

(Joh. ev. 14,1)

I sin avskjedstale med sine disipler sier Jesus disse ord. De må ikke forferdes over at han nå går fra dem, for han går nå bort for å berede dem et sted i det evige Guds rike, dit de en gang skal komme om de holder fast ved troen på Ham som er ett med faderen. Ja, han taler til alle dem som er her på jorda i dag, dem som har sitt liv i Kristus og lever i troen på ham. Et herlig evangelium!

Når jeg leser i Guds ord hvorledes det skal bli i tiden før Jesus kommer igjen, hvorledes synden og ugudelighetens vesen skal ta overhånd, at vantroen får slik makt over hjertene at Jesus undres på om han finner troen på jorden når han kommer igjen, og sammenlikner det med tiden vi lever i, da sjønner jeg at tiden for Jesu gjenkomst må vere nær. Du kan bare lese Timot. 2. brev og 3. kap. om hvorledes det skal være i de siste ti-

der, det skal være vanskelige tider, og du vil se at der er en beskrivelse av den tid vi lever i.

Forferdes ikke, sier Jesus, når du ser dette, men tro på Gud og tro på meg. Hvem tror du på? Det kan hende du er en av dem som ikke får noen trøst av Jesus ord: Forferdes ikke, i stedet blir du forferdet av å høre slike ord. Kanskje du er en av dem som stadig må være på vakt over din kristendom, at den må være rett og sann hos deg, så du kan tro deg som et Guds barn, en av dem som ikke våger å vitne om Jesus, av frykt for at det ikke er sant for deg og at de andre skal høre at det ikke er rett med din kristendom. Du er så avhengig av at de andre kristne anerkjenner din kristendom, og hender det at du vitner, synes du at de andre ikke ble velsignet av ditt vitnesbyrd, og går ulykkelig og nedstemt i ditt

hjerte. Du angrer på at du vitna, for om du lot det være, hørte ikke de andre hvor galt det var med din kristendom, at du ikke hadde det rett med Jesus.

Ja, om det var sant, så har du all grunn til å bli forferda, for Jesus sier jo: tro på Gud og tro på meg! Du skjønner det at om du strever med deg selv og din kristendom, for på det grunnlag å ha det rett med Gud, da tror du jo på deg selv og ikke på Jesus, og det er det mange som gjør i dag.

Jeg har selv mange ganger vært på den vegen, har hatt det slik og har erfaring der, og det er en tung veg, og det har du nok erfaring av. Gud har aldri lova oss fred og frelse på den vegen, og jeg har mange ganger takka Gud for at jeg ikke fikk fred i den stillingen, ellers hadde jeg enda i fortapinga. Jeg så ikke at det var egenrettferdighet jeg søkte, og det var et Guds under at han åpnet mine øyne for det.

Bibelen forkynner en annen rettferdighet, troens rettferdighet, den rettferdighet Gud har gitt oss i Kristus Jesus (Rom. 10,4 og 6 — 13). Jesus er lovens ende til rettferdighet for hver den som tror, hver den som tror og tar imot ordet om Jesus og den frelse han gjorde ferdig for oss på Golgata. Du skal få slutte å regne med deg selv, du skal få regne med Jesus, og med ham alene. «Regn med din frelser, så regner du rett, gi ham din byrde, så vandrer du lett, regn med deg selv og du kommer i fall, regn med din frelser, og seire du skal. Regn med din frelser når synden gjør ve, husk at hans blod gjør deg hvitere enn sne, Nåden er større enn synden så stor, regn med din frelser, han gav deg sitt ord.»

Johannes 1. brev 5, 11 — 13: «Og dette er vidnesbyrdet at Gud har gitt oss evig liv, og dette livet er i hans Sønn. Den som har Sønnen han har livet, den som ikke har Sønnen han har ikke livet, dette har jeg skrevet til eder for at I skal vite at I har evig liv I som tror på Guds Sønns navn». Når vi tar imot ordet om Jesus, da tar vi imot Jesus selv, og da tar vi imot alle ting med ham, står det i Guds ord, og da har vi fred med Gud, Jesus er vår fred. (Efeser. 2. kap.) «Hvorledes kan jeg vite at jeg er barn av Gud, at Jesus er min frelser og synden slettet ut, Spør ei ditt gamle hjerte det er bedrageli, men se og les i Herrens ord det svarer skriftelig». Rom. 8, 32: «Han som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle, hvorledes skulle han kunne annet enn å gi oss alle ting med ham.» Johs. Åpenbaring 1, 5 — 6: «Og fra Jesus Kristus, det troverdige vidne, den førstefødte blant de døde og herren over kongene på jorden! Ham som elsker oss og har fridd oss fra våre synder med sitt blod, og som har gjort oss til et kongerike, til prester for vår Gud og sin Fader, ham tilhører æren og styrken i all evighet. Amen. Rom 6, 5 — 7: «For er vi blitt forenet med ham ved likheten med hans død, så skal vi også bli det ved likheten med hans oppstandelse, da vi jo vet dette at vårt gamle menneske blev korsfestet med ham forat synde-legemet skulle bli til intet, så vi ikke mere skal tjene synden; for den som er død, er rettferdigjort fra synden».

Ja det er så godt å få rekne med det som ordet sier, at jeg må si med Peter i hans første brev kap. 1, 3 — 5: «Lovet være Gud og vår Herre Jesu Kristi Fa-

der, han som etter sin store miskunn har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde, til en uforgjengelig og usmittet arv, som er gjemt i himlene for eder, I som ved Guds makt holdes oppe ved troen til den frelse som er ferdig til å bli åpenbaret i den siste tid.

Når Jesus kommer igjen skal alle som har tatt imot ordet og blitt værende i ordet om Jesus, få være med i det riket han har beredet for oss. Er du med blant dem som skal få være med når Jesus kommer igjen? Tro på Gud og tro på meg! sier Jesus. Og Paulus sier i Rom. 1, 16 — 17: «For jeg skammer meg ikke

ved evangeliet, for det er en Guds kraft til frelse, for hver den som tror, både for jøde først og så for greker (hedning), for i det åpenbares Guds rettferdighet av tro til tro, som skrevet er, den rettferdige, ved tro skal han leve».

«Meg til frelse jeg intet vet, uten deg, Guds lam. Ene i din rettferdighet skjules all min skam, helt tildekket i dine sår, hvorfra blodet fløt, frelst av nåde jeg salig står, midt i all min nød».

«Da vi nå altså er rettferdiggjort av troen, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus!» (Rom. 5,1)

Hilsen Gunvald Fosen

Din tro er stor

(Matt. 15, 21 — 28)

Av Martin Luther

Dette evangelium viser oss et eksempel på en fast og fullkommen tro. For denne kvinnen overvant tre store fristelser. Og med det lærer hun oss troens rette natur og dyd, nemlig at den er en hjerlig tillit til Guds nåde og godhet, som blir åpenbart oss ved ordet. Markus sier i kap. 7,25 *at hun hadde hørt om ham*. Hva for et rykte? Uten tvil et godt rykte at Kristus var en god og from mann som gjerne hjalp enhver. Et slikt rykte om Gud er rett evangelium, et nådens ord. Ved det hadde denne kvinne kommet til troen. For hadde hun ikke trodd, hadde hun sannelig ikke løpt etter Ham. Således har vi også ofte hørt, som Paulus sier i Rom. 10,17, *at troen kommer av hørelsen*. Men ordet må gå foran, før en kan tro. Det er begynnelsen til salighet.

Men hva kommer det av at så mange har hørt dette ryktet om Kristus og likevel ikke har løpt etter Ham, men akket det for intet? Jo, legen er nyttig og god for den syke, men den friske spør ikke etter ham. Denne kvinnen følte sin nød, derfor løp hun etter denne gode lukt, som det står i Høysangen 1,3. Slik må også Moses først lære menneskene å føle sine synder, forat nåden kan bli desto sørere og behageligere. Derfor kan det intet hjelpe at Kristus avmales kjærlig og vennlig, dersom ikke mennesket først ved selverkjennelse blir ydmyket og begjærlig etter Kristus, som det står i Luk. 1, 53: *De hungrige har Han oppfylt med gode gaver, men de rike har Han avvist tomhendte*. Dette er skrevet og sagt til trøst for elendige, arme, trengende, syn-

dige og forakte mennesker, for at de i all sin nød skal vite hvem de skal fly til for å få trøst og hjelp.

Først må vi vite at dette evangelium er en høy lære om den rette kamp og dødsangst i troen for Gud. Av dette skal vi lære at ingenting skal skremme oss fra å rope og be til Gud, om Han selv sier nei til det. Dette erfarer man i dødens nød. Da frister djevelen oss med alle slags tanker og det ser ut som om Gud ikke vil hjelpe oss. Da går det sannelig elendig til. For da demper og skjuler de sorte, tykke skyene den kjære, klare sol. Da er det en nød over all nød.

Denne kamp er avbildet i Kvinnen her. Ikke bare personen, men alle omstendigheter er så dårlige som de kunne være. For det første er det en hedensk kvinne. Hun kunne jo tenke: Jeg kan vel ikke be. Jeg kan ikke vente noe godt. Jeg er jo en hedensk kvinne, mens Han er en jøde, sendt til jødene.

Skulle vi få et slikt støt i våre hjerter, så lå vi snart der, ja vi lot vel også bønnen fare. For det er sannelig ingen spøk når samvittigheten sier: Du er ikke i stand til å be. Du hører ikke til Kristus. La Paulus og Peter be. Vår Herre Gud hører ikke deg. Du har ingen tro. Du er kanskje ikke utvalgt. Du er ikke verdig til å tre fram for Gud, og be Ham om noe. Med slike tanker kan djevelen bringe oss i fortvilelse. Det er et meget stort støt.

Se derfor på denne kvinnen og lær av henne hvordan du skal forholde deg i slike tilfeller. Hun går like fram og ser ikke til siden. Hun er likesom blind i ånden, og glemmer at hun er hedning og Han jøde. Hennes tro og tillit til Kristus var

så stor at hun tenkte: Han kan ikke forlate meg. Med denne tro slokker hun de tankene som kunne komme opp hos henne, fordi hun var en hedning.

Det hadde ikke en annen gjort som ikke hadde troen. Han hadde vel tenkt slik: Du hører djevelen til, derfor er all din bønn forgjeves. La Guds folk be, deg hjelper det ikke. Og på den måten ville han aldri ha bedt. Men denne kvinnen lar seg ikke anfekte. Hun diskuterer ikke med seg selv om hun er utvalgt eller ikke. Hun fordøyer slike hårde piller, trer fram for Herren Jesus og lar ikke slike tanker hindre seg i sin bønn. Gjør nå du også slik og si: Herre! Her kommer jeg og må ha det og det. Hvor skulle jeg vel ta eller søke hjelp, uten hos deg i himmelen, ved din Sønn, min Forløser, Kristus Jesus? Dette er troens kamp og et stort under hos denne hedenske kvinnen.

Nå står det i teksten at hun ropte: *Herre, du Davids sønn, forbarm deg over meg!* Dette er jo en ydmyk og alvorlig bønn, som er bedt med ærbødighet og tro. Dermed avlegger hun en hellig bekjennelse om sin tro og om Ham, nemlig at Han er den lovede verdens Frelser, som er sendt av Gud. Om dette embete minner hun Ham, idet hun også klager sin nød for Ham med de ord: *Min datter plages ille av djevelen.* Dette hørte Kristus, men Han svarte henne ikke et ord.

Det er det annet støt. Vår Herre Gud anstiller seg som hun finner det selv å være, at hun er en hedning som ikke tilkommer arven og derfor ikke skulle nyte noen velgjerning. Da hun derfor løper etter Kristus og ber, tier Han ganske stil-

le som om Han ikke hadde noe med henne å bestille. For disse to kanoner måtte jo en jernmur falle. For hun kunne jo ha tenkt: Hvem er nå denne mannen, som alle har rost, at Han er barmhjertig og straks hører og hjelper? Er dette de gode ord som jeg har hørt om Ham, og som jeg har stolt på? Det er ikke sant. Han er din fiende. Han bryr seg ikke om deg. Han måtte da i det minste ha talt et ord til deg, og sagt som så: Jeg har intet med deg å bestille. Men nå tier Han stille som en sten. Det er sannelig et hårdt støt når Gud viser seg så vred og alvorlig og skjuler sin nåde så dypt. De som føler og erfarer dette i sitt hjerte, kjenner til det. De mener at Han nå ikke vil holde det som Han har lovt, men at Han nå vil la sitt ord bli til løgn. Israelittene ved Det røde hav erfarte det, og likeså mange andre store helgener.

Hva gjør nå denne kvinne? Hun setter til side disse Kristi umilde geberder, lar seg ikke avvise, legger det ikke på sitt hjerte, men blir i sin tillit hengende fast ved det ryktet hun hadde hørt om Ham og holder ikke opp. Slik må også vi lære å henge fast ved ordet selv om Gud og alle skapninger viser seg annerledes enn ordet sier om Ham. Men hvor ondt gjør det ikke for naturen og fornuften at de skal kle seg så nakne, forlate alt det som de føler, og bare henge ved ordet, ja føle annerledes enn ordet sier. Gud hjelpe oss i nød og død til et slikt mot og en slik tro.

For det tredje. Da hennes rop og tro intet hjalp, trådte disiplene fram med sin tro og ba for henne, idet de mente at de nok ble bønnhørt. Men da de trodde at Han skulle bli mildere, blir Han desto

hårdere, og lar- som det synes- deres tro og bønn slå feil. Han tier ikke stille og lar dem tvile, men avslår bønnen: *Jeg er ikke sendt ut til andre enn til de fortapte får av Israels hus.* Dette støt er enda hårdere, da ikke bare vår egen person blir forkastet, men også den eneste trøst blir avslått, som vi kunne ha til overs, nemlig fromme og hellige menneskers trøst og forbønn. For når vi føler at Gud er oss unådig, eller vi er i noen annen nød, da er det vår siste hjelp at vi går til fromme, åndelige mennesker for å søke råd og hjelp. De er også villige, som kjærligheten jo krever, og likevel blir det ingenting av det. De blir heller ikke bønnhørt. Og med oss blir det bare verre.

Her kunne man holde fram for Kristus alle de ord hvor Han har lovt sine hellige bønnhørelse. *Hvor to eller tre er samlet og bør om noe, da skal de få det.* Eller: *Hva I ber om, skal gis eder, tro bare.* Hva blir det nå av disse forjettelsene? Men så svarer Han snart og sier: Ja, det er sant, jeg hører alle bønner, men jeg har gitt disse forjettelsene bare til Israels hus. Hva synes du? Er det ikke et tordenslag som er mektig til å slå både mot og hjerte i tusen stykker, når en føler at Guds ord som en bygger på ikke er sagt til en selv, men angår andre. Her må alle hellige med sin forbønn stå stille. Her må hjertet også la ordet fare, der som det vil rette seg etter sin følelse. Det er også sant at Kristus ikke er avmalt så hårdt noensteds i evangeliet som her. Men hva gjør denne kvinnen? Hun holder ikke opp, men blir ved å tryggle. Hun har nå fått tre meget store støt. Likevel holder hun seg til ordet skjønt det med makt vil rives ut av hjertet hennes. Det

alvorlige svar gjør henne ikke forknytt. Hun tror ennå at Hans godhet er skjult under det. Hun vil ennå ikke dømme Kristus å være unådig. Det kalles å holde fast.

For det tredje løper hun etter Ham inn i huset, som Markus skriver, holder Ham fast, faller ned for Ham og sier: *Herre, hjelp meg!* Det er jo en uforkammet kvinne. Først løper hun etter Ham på gaten og roper etter Ham. Da Han går inn i et hus for å bli kvitt henne, løper hun også etter Ham og faller ned for Ham. Men dette er skrevet til lærdom og trøst for oss, så vi skal lære at Kristus har et hjertelig velbehag i slik tigging og trygling.

Likevel lar ikke Herren seg finne etter hennes vilje. Hør hva Han sier til henne: *Det er ikke rett å ta barnas brød og kaste det for de små hunder.* Hadde Han sagt slike ord til meg, da hadde jeg sprunget min vei og tenkt: Det er forgjeves hva du enn gjør, det er intet å få. For det er et meget hårdt ord når Herren slik kaster henne i støvet, at Han ikke bare lar henne være en hedning, men også kaller henne en hund.

Forts. neste nr.

Kva er det mest verdfulle du har?

Jesus seier at det mest verdfulle eit menneske har, det er *sjela*.

«Kva batar det eit menneske om han vinn heile verda, men taper sjela si? Eller kva hev eit menneske å gjeva i byte for sjela si?» (Matt. 16,26).

I 1. Moseb. 2,7 står det at «Gud Herren skapte mannen av mold or marki og bles livsens Ande i nosa hans, og man-

nen fekk sjel og liv». Bibelen og livet vitnar klart om at menneske består av lekam, sjel og ånd, og Jesus seier at *sjela* er det mest verdfulle eit menneske eig, meir verd enn alle verda sine rikdomar.

Ein menneskelekam forma av leir ved ein kunstnars hand, kan vera vakker og mykje verd, om ein stor kunstnar har laga den, men den er utan liv. Kor mykje fullkomnare er ikkje det menneske som Gud Herren forma av jorda, men det var Gud som bles sin livsande i nosa som gav det liv. «Soleis står det skrive: Det fyrste menneske, Adam, vart til ei levande sjel. Eit fullkome verk, som ikkje noko menneske kan gjera Gud etter.

Men så kom djevelen og førde Guds ypperste skapning til fall, og synda og døden kom inn i verda, så *menneske kom inn under synda og døden si lov.* Difor syng Johannes Jonson: «En dølende dag, en stakket stund, fikk lege mets liv vi til gave, så synker vi stillt, så får vi vårt sted blant tusende glemte graver».

Mange menneske hev syn for lekamen, og gjer mykje for å halda den levande, frisk og sterkt, men gløymer at dei hev ei sjel som skal leva i all æva.

Bibelen fortel om mange som vann mykje her i verda men tapte si sjel, det dyraste og mest verdfulle eit menneske eig. I Luk. 12,16-21 fortel Jesus om ein mann som samla seg gods og rikdom og sa til seg sjølv: Du, no har du mykje godt liggande for mange år; unn deg no ro, et og drikk og ver glad. Høyr kva Gud sa til han: «Du dåre, i denne natt krev dei sjela di av deg! Kven skal so ha det du har sanka i hop? So gjeng det den som sankar seg gods og gull og ikkje er

rik i Gud». Du er vel ikkje ein av dei mange som elskar verda og dei ting som er i verda, er så oppteken av verda sine rikdomar, av å samle deg verdsleg rikdom, krev høgare løn og levestandard, så du gløymer sjela di? Då seier Gud at du er ein dåre. Høyr Jesu ord: Kva gagnar det deg om du vinn heile verda, men taper sjela di. «Naken kom eg or mors liv, og naken fer eg attende», seier Job, og slik vil det også gå deg — om ikkje Jesus får frelsa di sjel i nådetida.

Kom i hug Judas, han selde si sjel for treddve sylvpengar og tapte si sjel. Og Jesus seier at «ingen kan tena både Gud og mammon, for enten vil han hata den eine og halda av den andre, eller halda seg til den eine og vanvyrda hin». Tenk over dette du far og mor som er så oppteken av å tena mammon og det som hører verda til, at du forsømer Guds kall i heimen og barna, og gløymer at du sjølv og dei har ei sjel som må bli frelst. Tenk over Jesu Ord: Kva batar det eit menneske om han vinn heile verda, men taper sjela si. Kva hev du som er meir verd enn sjela?

Andre er så fanga inn av sporten og å vinna æra her i verda, at dei gløymer sjela si. Sporten, og å tilbe skapningen i staden for skaparen, blir livet og interessa så det blir inga tid for sjela si frelse. Der skatten ditt er, der vil hjarta ditt og vera, seier Jesus. Om du vinn verda si æra, og lange rader av verdilause premiar, kva er det verd den dagen dei krev sjela di av deg? Taper du sjela, ved å forsøma di tilmåla nådetid, blir det den pris du gjev i byte for sjela di, blir du lik Esau som selde arven sin for ein talerken suppe.

Også me som har ei frelst sjel ved trua på Jesus står i fare her, det ser me av det som er fortalt om Jesus i heimen hjå Marta og Maria. (Luk. 10,38-42). Marta hadde det so annsamt med å stella til mykje for han at ho hadde ikkje tankar for anna. Ho gjekk fram og sa: Herre, bryr du deg ikkje om at syster mi let meg vera áleine om å stella for deg? Seg då til henne at ho skal hjelpa meg! Då svara Herren: Marta, Marta, du gjer deg hugsott og uro med mange ting; men det er eitt som trengst! Maria hev valt den gode del, og den skal ikkje takast i frå henne.

Mange er lik Marta, som gjer seg hugsott og uro med så mange ting av det som hører verda til, at dei ikkje har tankar for anna, ikkje tankar for at dei har ei sjel som treng livets ord for å bli frelst og for å veksa i nåde og kjennskap til Jesus. Maria hadde tankar for det eine nødvendige, det Jesus kallar den gode del, som ikkje skal takast ifrå henne. Kva er så denne gode del, det eine nødvendige, som går framom alt anna?

Det er Jesus, sjela sin frelsar og redningsmann, den rike skatten der alle andre skattar er løynde.

Maria hadde funne plassen ved Jesu føter og *lydde på orda hans*.

Orda frå Guds munn, evangeliet om Jesus, er det eine nødvendige, som må gå framom alt anna. Finn din plass, les Bibelen som er Ordet frå Guds munn, høyr Guds ord der det blir forkynt, søk Guds forsamling der Guds ord blir forkynt og Kristi vitnemål lyder. Kom til meg og høyr, så skal sjela di leva, er Jesu ord til deg som les disse orda!

Amund Lid

Nye forkynnere i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Som mange alt kjenner til, har vi fått 2 nye forkynnere i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon. Noen har alt hatt besøk av dem, mens andre igjen kanskje ikke vet mer om dem enn at de gjerne bare har sett deres navn i reiserutene for forkynnerne.

Vi vil derfor presentere dem for leserne av bladet: Sven A. Berglund og Einar Kristoffersen.

Sven A. Berglund er 33 år gammel og kommer fra Sverige. Alt i 1970 kom han til Norge hvor han gikk 1-årig Bibel og Lederlinje på Fjellhaug. I 1972 — 1974 gikk han 2-årig Bibel og Forkynnerlinje samme sted. Han er gift, har 4 barn og er bosatt på Sunnmøre (Godøy), og det er ikke så lett å høre at han opprinnelig kommer fra Sverige!

Berglund har reist som forkynner både i Sverige og Norge. Siden 1978 har han reist som forkynner i Sunnmøre og Romsdal krets av N.L.M., derav 4 år som områdesekretær i Molde by — til han nå — fra januar d.å. — begynte i N.L.L.

Einar Kristoffersen er også 33 år gammel og kommer fra Kragerø. Han er gift og har 2 barn. Etter at han var ferdig på Bibelskolen på Fjellhaug i 1985 begynte han å reise i N.L.L. Kristoffersen er «ung» som kristen, men vi tror at Herren har utrustet ham til den gjerning han nå er kalt inn i.

Vi takker Gud for nye medarbeidere — noe vi med bønn og forventning har sett fram til. Skal vi bli bevart i troen og som organisasjon kunne utføre en gjerning i Guds rike, er vi avhengige av at

Gud gir oss nye medarbeidere og de nå-degaver som kan fylle dette behov.

Vi ønsker dem derfor hjertelig velkomne iblant oss. Og da vi vet at «ingen kan få noe uten at det er gitt ham fra himmelen» trenger vi derfor å huske forkynnerne i våre bønner. --- «Thi intet kan du tage, Alt kan du få av Gud.»

Styret

Steinar Hunnestad i Utsyn

Flere døde enn under krigen

Det er en grusom kjensgjerning: Bortimot 15 000 barn blir drept i mors liv pr. år i Norge. I løpet av 10 år er det til sammen en hel bybefolking på 150 000.

I de fem krigsårene (1940-45) hadde Norge 10 000 falne i alle forsvarsgrener til sammen. Og vi sørget og gråt over de store tapene. Og med rette.

I dag tar vi livet av våre egne barn — på samfunnets bekostning. Og det er flere på ett år enn tapene i femårsperioden i den mørke og tunge krigstid for land og folk.

De som skulle ha berget oss i framtidia, slipper ikke inn på livets arena. De blir drept av sine egne i sykehus og klinikker.

Hvordan kan dette skje? En menialtetsforandring må ha skjedd i vårt folk. Folket river seg løs fra Guds ord og bud — og lar seg styre av gudløs egoisme.

Abort er drap av uskyldige, ufødte barn. Man handler på tross av Guds evige livslov og livets finstilte lover. Ingen kan vel tro at det norske folk kan drive

denne abortpraksis år etter år uten å dra Guds forbannelse ned over vårt folk. Denne sannhet må den enkelte og folket som folk, se i øynene.

Abort er drap på fullverdige enkeltmennesker. Det er synd mot Gud, synd mot barna og synd mot vårt folk.

For nervetrette troende Guds ord

Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå. Matt. 24,35.

I kapitel 24 hos Matteus står det fortalt om Jerusalems ødeleggelse og Jesu gjenkomst. Helt fra jeg var ganske ung var jeg engstelig for det kapitlet, og familiebibelen hadde en tendens til å falle opp akkurat på det stedet. Det var så svært det som sto der, om krig og ulykker, om hat og forræderi. Og så var jeg så engstelig for at jeg ikke skulle bli med Jesus når han kom. Hadde jeg det i orden med Gud?

Men så oppdaget jeg at midt i dette kapitlet, hvor den store trengsel ble beskrevet, sto vers 35, det vers som er vår tekst i dag: «**Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal ingenlunde forgå.**» Det var noe trygt og fast i all oppløsning og katastrofe: Guds ord!

Kanskje du også har det slik at du ikke kan føle deg trygg på om du er Guds barn? Der skal vi huske at vi har et fast ståsted når Jesus kommer igjen, eller vi skal dra vårt siste åndedrag her på jorden: Ordet.

Nå skal vi finne et Guds ord som er enkelt, forståelig, og som vi kan holde oss til. Ap.gj. 2,21. Det er fra Peters tale på pinsedagen. Da taler han også om det som skal skje de siste tider. Men så står det: «**Og det skal skje: Hver den som påkaller Herrens navn, han skal bli frelst.**»

Herren, det er Jesus. Å påkalle hans navn er å rope på ham. Det skal ikke mer til enn å rope på Frelseren.

Dette ordet står også i Rom. 10,13: «for den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst.» Paulus taler også mye om troen. Men vi må ikke se på troen som en prestasjon, men som en takk for Guds nåde.

Dette Guds ord kan du bygge på, det står fast og sikkert.

Kor stort, min Gud, at eg ditt barn får vera
og leva i din frie nådepakt.
Det alt er ferdig,
eg skal inkje gjera,
men berre kvila i det du har sagt.

Solveig Leland
Etter «*Evangelisten*»